

ρον, ὅταν γείνη λόγος περὶ τῆς φωνῆς, εἶνε σω-
λὴν, συγκείμενος ἀπὸ πέντε χόνδρους· κατόπιν
αὐτῶν ὁ σωλὴν παρατείνεται, ἀλλὰ ὀνομάζεται
πλέον τραχεῖα ἀρτηρία.

Εἰσερχομένη ἡ τραχεῖα ἀρτηρία εἰς τὸ στή-
θος, διαιρεῖται εἰς δύο κλάδους, ὀνομαζομένους
βρόγχους, τῶν ὁποίων ὁ μὲν εἰς διευθύνεται
εἰς τὸν δεξιὸν πνεύμονα, ὁ δὲ ἄλλος εἰς τὸν ἀρι-
στερόν. Θὰ ἤκουσες βεβαίως ὅτι ὑπάρχει ἀσθέ-
νεια ὀνομαζομένη βρογχίτις· ἡ ἀσθένεια αὐτὴ
εἶνε φλόγωσις τῶν βρόγχων, καὶ χρειάζεται πολ-
λὴν προσοχὴν καὶ φύλαξιν, διότι οἱ βρόγχοι εἶνε
πλησίον τῶν πνευμόνων, καὶ ἂν ἡ φλόγωσις με-
ταδοθῇ εἰς τοὺς πνεύμονας, τὸ πρᾶγμα γίνεταί
πολύ σοβαρόν.

Ὅταν φθάσουν οἱ βρόγχοι εἰς τοὺς πνεύμο-
νας, διαιροῦνται εἰς κλάδους, καὶ αὐτοὶ πάλιν
διακλαδοῦνται εἰς ἄλλους, καὶ ἐκεῖνοι εἰς ἄλ-
λους μικροτέρους, καὶ καταπύσσιν ἐπὶ τέλους
εἰς ἀδιόρατα μικροσκοπικὰ σωληνάρια, τῶν ὁ-
ποίων ἕκαστον τελειώνει εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μι-
κρὰς ἐκείνας κοψέλας, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγομεν.

Τὸ φλεβικὸν αἷμα, τὸ ὁποῖον ἀναχωρεῖ ἐκ
τῆς καρδίας, ἔρχεται καὶ αὐτὸ εἰς τοὺς πνεύ-
μονας δι' ἐνὸς μεγάλου σωλῆνος, ὅστις ἀρχί-
ζει ἐκ τοῦ δεξιοῦ κόλπου τῆς καρδίας, καὶ ὀνο-
μάζεται πνευμονικὴ ἀρτηρία ἀπὸ τοὺς ἐπιστή-
μονας.

Δὲν ἤξεύρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν,—καὶ τοῦτο
μεταξὺ μας, σὲ παρακαλῶ, διὰ νὰ μὴ μᾶς ἀ-
κούσῃ κενεὶς σοφὸς—διατὶ ὁ σωλὴν αὐτὸς ὠ-
νομάσθη ἀρτηρία, ἐνῶ περιέχει αἷμα φλεβικόν.
Ἄλλ' ἄς ἦνε· οἱ ἰατροὶ, βλέπεις, ἀπεφάσισαν νὰ
βαπτίσουν ἀρτηρίας ὅλα τὰ ἀγγεῖα, ὅσα ἀναχω-
ροῦν ἀπὸ τὴν καρδίαν, καὶ φλέβας ὅλα ὅσα ἐ-
πιστρέφουν εἰς τὴν καρδίαν· αὐτὰ εἶπαν οἱ νο-
μοθέται, καὶ ἡμεῖς ὀφειλομεν νὰ ὑπακούσωμεν.

Ἡ πνευμονικὴ ἀρτηρία διαιρεῖται, εἰσερχο-
μένη εἰς τοὺς πνεύμονας, εἰς μικρὰς διακλα-
δώσεις, τῶν ὁποίων τὰ τελευταῖα μικροσκο-
πικὰ ἄκρα κολλῶσι κύκλω τῶν τοιχωμάτων
τῶν μικρῶν ἐκείνων κυψελῶν, εἰς τὰς ὁποίας
εἰσέρχεται ὁ ἀήρ.

Τότε γίνεταί μεταξὺ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ
ἀέρος ἡ μυστηριώδης ἐκείνη ἀνταλλαγὴ, τῆς
ὁποίας πρὸ τόσοῦ καιροῦ περιμένεις τὴν ἐξή-
γησιν, καὶ διὰ τῆς ὁποίας τὸ μαῦρον αἷμα γί-
νεται κόκκινον, δηλαδὴ τὸ φλεβικόν γίνεταί
ἀρτηριακόν.

Εἶπα ἀνταλλαγὴ, καὶ ἀληθῶς τοιαύτη τις
γίνεται· ὁ ἀήρ δίδει κἄτι εἰς τὸ αἷμα, καὶ τὸ
αἷμα δίδει κἄτι εἰς τὸν ἀέρα. Ἀπαράλλακτα
καθὼς εἰς τὴν ἀγοράν· χέρι μὲ χέρι, καθὼς λέ-
γει ὁ λαός.

Τὴν μυστηριώδη αὐτὴν ἀνταλλαγὴν θὰ τὴν
ἰδῶμεν τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα.

*Ἔπεται συνέχεια.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΟΣ
BRUNET DE PRESLE

Τὸ ἐπίθετον *φιλέλληνη* δὲν εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀγῶ-
νος τὴν σήμερον ἀποδιδιομένην εἰς αὐτὸ σημασίαν.
Τότε μὲν φιλέλληνη ἐπωνομάζετο ὁ ἐρχόμενος εἰς
τὴν παλαιούσαν Ἑλλάδα ὅπως συμμετάσχη τῶν
ἡμετέρων κακουχιῶν καὶ κινδύνων, ἢ ὁ μακρὰν
μὲν διαμένων, ὑπὲρ αὐτῆς ὅμως θυσιάζων, ἐπαι-
τῶν, γράφων, συνηγορῶν ἢ ἄλλως κοπιῶν. Φιλέλ-
ληνες ἦσαν ὁ Φαβιέρ, ὁ Βάϊρον, ὁ Ἄστουτζ, ὁ Νόρ-
μαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ὁμήσαντες ἐκουσίως εἰς
τὴν Ἑλλάδα, οὐχὶ πρὸς ἀπόκτησιν βαθμῶν, πα-
ρασήμων, μισθῶν, ἀλλ' ἵν' ἀποθάνωσιν ὑπὲρ ἔθνους
μαχομένου ὑπὲρ ἐλευθερίας καὶ πίστεως. Φιλέλ-
ληνη ἦτο ὁ γάλλος ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς ὅστις,
προτραπείς ὑπὸ Φλέσα νὰ μὴ ἀπέλθῃ εἰς Μανιάκι
ὡς συνειθισμένος εἰς ἄλλην τάξιν καὶ ἄλλην διαί-
ταν· «Δὲν ἤλθον, ἀπεκρίθη ὀργίλως, ἵνα ζήσω
θηλυπραπέτῃ καὶ τρυφηλόν, ἀλλ' ἵνα πέσω μα-
χόμενος.» Καὶ τῶντὺν ἐπολέμησεν ὡς λέων καὶ
ἔπεσεν ὡς ἦρος. Φιλέλληνη ἦτο ὁ Λοδοβίκος τῆς
Βαυαρίας, ὁ Ἐυνάροδ τῆς Ἑλβετίας, ὁ Βιλμυὶν τῆς
Γαλλίας, ὁ Ῥαββίνος τῆς Οὐεστφαλίας ὁ προσ-
παθήσας ν' ἀναφλέξῃ τὰς καρδίας τῶν ὁμοθρή-
σκων αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων χριστιανῶν
διὰ τοῦ θαυμασίου τοῦτου λογίου τῆς Γραφῆς·
«Οὐχὶ πατὴρ εἰς πάντων ἡμῶν; Οὐχὶ εἰς ἔ-
κτισεν ἡμᾶς; Τί ὅτι ἐγκαταλείπετε ἕκαστος τὸν
ἀδελφὸν αὐτοῦ, τοῦ βεβηλώσαι τὴν διαθήκην
τῶν πατέρων ἡμῶν;» Τοσοῦτον δὲ πολυτίμος
ἦτο ἡ κλήσις τοῦ φιλέλληνος, ὥστε οὔτε οἱ περὶ
τὴν ἐνδεκάτην ἐλθόντες ἤξιούντο αὐτῆς· ὁ
Τσῶρτς, φέρ' εἶπεῖν, ἐλθὼν καὶ οὐχὶ αὐτόκλη-
τος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν ἔτει 1827, δὲν ὠνομά-
σθη φιλέλληνη.

Σήμερον δὲ εἰς τίνας διαφιλεύονται τὸν πε-
ριμάχητον τοῦτον τίτλον τὰ μετὰ τοὺς ἄνδρας
ἀγωνιστὰς μεираκία, ἐλαττοῦντα τὴν ἀξίαν τῆς
ἀμοιβῆς; Εἰς πάντα ἐποφθαλμιῶντα τῷ παρα-
σῆμῳ τοῦ Σωτῆρος καὶ διὰ τοῦτο μυθολογοῦντα
περὶ Ἑλλάδος, ἢ συγκολλῶντα δύο ἢ τρεῖς λέ-
ξεις ἐχούσας ἑλληνικὸν τὸ ἀπήχημα, ἡ ματαιο-
πονοῦντα περὶ τὴν διύλισιν φρασειδίων καὶ κα-
κοζήλων συββῶφῶν κακοζήλωτέρων μετάφρασιν.

Καὶ δὲν ἐτάσσετο μὲν ὁ Brunet de Presle
μετὰ τῶν μεираκιωδῶν φιλελλήνων, ἀλλ' οὔτε
εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀρχαιότερων ἀνῆκεν· ἀνεβί-
βασεν ὅμως εἰς ταύτην ἐαυτὸν διὰ τε λόγους καὶ
συγγραφῶν καὶ μερίμνης διηνεκοῦς περὶ τῶν
τῆς Ἑλλάδος καὶ περιπαθοῦς φιλοστοργίας
πρὸς τοὺς Ἕλληνας. «Ἦμην, εἶπέ μοι ἐν ἔτει
1840 ἐν τῇ κατὰ S' Germain-des-Près ἐξο-
χικῇ αὐτοῦ οἰκίᾳ, ἤμην ἐν καιρῷ τῆς ὑμετέρας
ἐπαναστάσεως παιδίον, ἀνίκανος καὶ ὄπλα νὰ

κρατήσω και κάλαμον να κινήσω και την πατρικήν μου περιουσίαν να διαθέσω' ενός δὲ και μόνου ἤμην κύριος, τῆς καρδιάς μου, και ταύτην ἀφιέρωσα ἔκτοτε δλόκληρον εἰς τὴν πατρίδα σου. Τὴν μὲν νύκτα κατεγινόμενη εἰς μελέτην τῶν ἔργων τῶν ἀθανάτων προγόνων σου, τὴν δὲ ἡμέραν εἰς συλλογὴν και διάδοσιν τῶν ἐξ Ἑλλάδος εἰδήσεων' και εἰ μὲν ἦσαν ἀγαθαί, τὸ φρόνημά μου, ἀνεπτερωμένον ἤδη ἐκ τῆς ἀναγνώσεως, ἀνεπτεροῦτο ἔτι μάλλον, εἰ δὲ κακαί, τὰ δάκρυά μου ἔρρεον ἄφθονα. Και μὲν ἐθρήνου και τὰς παρεκτροπὰς ὑμῶν, ποτὲ ὅμως οὔτε παρεκτροπὴ, οὔτε συκοφαντία ἔσχυσε νὰ ψυχράνη τὴν καρδίαν μου. Και τὴν ὥραν δὲ ταύτην, ὅτε ὁ ὑπὲρ ὑμῶν ἐνθουσιασμός τῆς Εὐρώπης ἐσβέσθη, ὅτε παρήκμασεν ὁ συρμός τῆς πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας και διεδέχθη αὐτὸν ἕτερος, ὁ πρὸς τοὺς ἐχθρούς τῆς Ἑλλάδος, ὅτε ἀναθεματίζεται ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐπυροπόληθη ὁ στόλος ἐν Πύλῳ και ἀπεδιώχθη ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὁ Ἰσραήμ, ὅτε λησμονήσαντες τὴν Χίον, τὸ Μεσολόγγιον, τὴν Σφακτηρίαν, τὰ Ψαρρῶν, ἀρνοῦνται ὡς και αὐτὴν τὴν ἀνδρίαν και τὴν ἀφοσίωσιν τῶν Ἑλλήνων, δὲν παύεται παλλόμενον τὸ στήθός μου ὑπὲρ τῆς πατρίδος σου.»

Και ἀληθῶς δὲν ἐπαύετο' διότι ὁσάκις μετὰ ταῦτα εἶδον τὸν ἄνδρα, εἶδον δὲ πολλάκις, εὖρον ἀναλλοίωτον τὸ ἀρχαῖον αἶσθημα, ὅπερ και ἀπεδείκνυε διαφοροτρόπως, τῆς μὲν φιλοξένου αὐτοῦ οἰκίας τὰς θύρας ἔχων ἀνοικτάς πρὸς πάντα Ἑλληνα, ἐν δὲ τῇ πλουσίᾳ αὐτοῦ βιβλιοθήκῃ θησαυρίζων ἐπιμελῶς, ἐνίοτε δὲ και δι' ἀδρᾶς δαπάνης, πᾶν βιβλίον ἢ φυλλάδιον γραφὴν ἑλληνιστὶ πρὸ τῆς ὑποδουλώσεως, μετὰ τὴν ὑποδουλώσιν και μετὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν, και αἰετοποτε συνδιαλεγόμενος και συζητῶν τὰ τῆς Ἑλλάδος και μετριοφρόνως χορηγῶν συμβουλὰς. Ἡδημόνει δὲ μάλιστα ἔνεκα τῆς πολιτικῆς ἡμῶν κατασάσεως, ἣν ὅμως δὲν ἀπέδιδεν ἄλλην εἰς σφάλματα ἰθαγενῆ. «Βλέπω, εἶπέ μοι περιαλγῆς τῷ 1859, ὅτι ἡ καθ' ὑμῶν καταφορὰ κατήνησε συστηματικὴ' μάτην δὲ ἐνθυμίζω εἰς τοὺς κατηγόρους τοῦ ὑμετέρου ἔθνους ὅτι τῆς καταστάσεως ταύτης τὴν εὐθύνην ἔχουσι πᾶν δικαίωμα οἱ Ἕλληνες νὰ ρίψωσιν ἐπὶ τὰς τρεῖς δυνάμεις, και ὀνομαστὶ ἐπὶ τὴν Γαλλίαν και τὴν Ἀγγλίαν, μεταβαλοῦσας τὴν Ἑλλάδα εἰς πεδίον Ἄρεως, εἰς θέατρον ἀντιζηλίας, εἰς ἐκείνας μὲν ἄδοξον, εἰς ταύτην δὲ ἐπιβλαβές' διότι τὸ κατ' ἐμὲ ἢ μεταξὺ αὐτῶν διαμάχη παρεκώλυσε και διέστρεψε τὴν ὑμετέραν πρόοδον, ἐνῶ, ἔχουσαι τὸ αὐτὸ συμφέρον κατὰ τὴν ἀνατολήν, ὄφειλον, καθὼς συνέπραξαν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας, οὕτω νὰ συμπράξωσι και ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ὑμῶν. Δὲν ἐνθυμοῦνται ὅτι τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα δὲν ἐλύθη εἰς Σεβαστούπολιν και ὅτι ἵνα λυθῇ ἀσφαλέστερον και εὐρωπαϊκώτερον, χρέος εἶχον

οὐχὶ νὰ διασπάσωσι και νὰ λάβωσιν ἐκάστη αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἰδίαν προστασίαν ἀγὰ μίαν μερίδα τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ τὸ ἔθνος δλόκληρον.»

Ὅτε δὲ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1873 ἔτους, ἀπελθὼν εἰς Παρισίους ἔδραμον πρὸς τὸν ἀρχαῖον φίλον μου, ἠνοιξέ μοι μὲν τὰς ἀγκάλας περιχαρῆς, εἰς τὸ πρόσωπον ὅμως αὐτοῦ παρετήρησα ἔχνη μελαγχολίας τόσῳ μάλλον καταφανῆ, ὅσῳ ἦτο συνήθως γαλήνιος τὴν ὄψιν, πρᾶος τὸ ἦθος και ὁμαλὸς τὴν διάθεσιν. Φυσικὸν δὲ ἦτο ν' ἀποδώσω τὴν μεταβολὴν εἰς τὸν θάνατον τοῦ φιλάτου αὐτῷ Ἐραὺλ δν, μονογενῆ μάλιστα ὄντα, ὑπερηγάπα και ἀνέτρεφεν ἐπιμελῶς. Ἄλλ' ἢ μελαγχολία, ὡς μετὰ μικρὸν ἐπίσθη, προήρχετο και ἐξ ἄλλης αἰτίας. «Ὁ πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔρωσ μου, εἶπέ μοι, διαμένει πάντοτε ὁ αὐτός, ἀλλὰ δὲν διαμένουσι και αἱ πεποιθήσεις μου. Ἄν και δὲν εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον τὴν πατρίδα σου, εἶχον ὅμως συμπεράνει ἐκ τῆς μετὰ πολλῶν συμπολιτῶν σου πολυχρονίου ἀναστροφῆς μου και ἐκ τῆς συνέσεως μεθ' ἧς προάγει και διοικεῖ ἕκαστος ὑμῶν τὰ ἴδια συμφέροντα, ὅτι και προαίρεσιν και ἱκανότητα ἔχετε νὰ διοικήσετε προσηκόντως και τὰ δημόσια. Παρ' ἐλπίδα ὅμως βλέπω ἀπὸ δεκαετίας ὅτι στερεῖσθε και τῶν δύο τούτων ἀρετῶν, μάλιστα δὲ τῆς πρώτης, διότι ἡ ἰδιοτέλεια ὑπερνικᾷ.»

Και ταῦτα, ρηθέντα μετὰ λύπης προφανοῦς, κατέπληξάν με, διότι ἀπαράλλακτα εἶχον ἀκούσει και παρὰ τοῦ Γκιζῶ' ὁ Γκιζῶ δὲ, ὡς γνωστὸν, δὲν ἦτο ἀπλοῦς λογιώτατος, ἀλλ' ἀκριβῆς παρατηρητῆς τῶν γινομένων και ἀσφαλῆς ἐκτιμητῆς τῆς ἀξίας.

«Και ὅτι ὑπερνικᾷ, ἐξηκολούθησε λέγων, ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀενάου ἀλλαγῆς τῶν ὑπουργείων, τὴν ὁποῖαν παρακολουθεῖ και αὐτῶν τῶν κλητῆρων ἢ ἀλλαγῇ. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἰς μίαν σελίδα τῆς Πανθώρας ἀνήγγειλές ποτε νέον ὑπουργεῖον, και ὅτι εὐθὺς εἰς τὴν ἐπομένην ἀνήγγειλες ἄλλο' οὔτε 24 ὥρας διήρκεσε τὸ πρῶτον. Ἡ πείρα ὅμως διδάσκει ὅτι ἀξία οἴκτου τὰ κράτη τὰ διοικούμενα ὑπὸ ἀνθρώπων και πραγμάτων ἐφημέρων' διότι ἡ προσωρινότης, ρίπτουσα εἰς ἀληθῆ ναυτίαν τοὺς ἐπιβαίνοντας εἰς τὸ ἀδιακόπως κλυδωνιζόμενον σκάφος τῆς πολιτείας, ἐπὶ τοσοῦτον ἐξαντλεῖ τὴν διάνοιαν, ὥστε, πλὴν μόνῃς τῆς προσοχῆς εἰς τὰ ἡμερήσια συμβεβηκότα, οὐδεμίαν ἄλλη δύναμιν ὑπολείπεται εἰς αὐτήν. Και τούτου ἔνεκα οὔτε μορφοῦνται πολιτικοὶ χαρακτήρες, ἢ ἂν μορρωθῇ ποτε τοιοῦτος ταχέως συντρίβεται.» Ἐπειδὴ δὲ ἤκουον σιωπῶν, αὐτὸς ἀκόφως τὸν λόγον και στραφεὶς πρὸς ἐμέ'.

«Μήπως σ' ἐλύπησα, ἠρώτησεν ὑγροῦς ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ἐρμηνεύσας μετὰ παρήρησας τὸ φρόνημά μου; ἀλλ' ἀγνοεῖς ὅτι ἀγαπῶ τὴν

Ἑλλάδα ὄσον καὶ σύ ; Αὐριον τὸ πρῶτ' ἠὰ ἔλθω
νὰ σ' ἐπάρω νὰ υπάγωμεν εἰς Παρουζῶ (τὴν
ἐκρινὴν αὐτοῦ ἔπαυλιν) ὅπου κατοικῶ, καὶ ἐκεῖ
συνδιαλεγόμεθα ἀνετώτερον.»

Ἄλλ' ἐπειδὴ, ἐπιλείποντός με τοῦ χρόνου,
δὲν ἐδέχθην τὴν φιλόφρονα πρόσκλησιν, αὐτὸς
ἀναλαβὼν τὸν λόγον·

«Δὲν ἐγκατέλειψεν, εἶπε, μόνη ἡ Ἑλλάς ἑαυ-
τὴν, ἐγκατελείφθη δυστυχῶς καὶ ὑπὸ τῆς Εὐ-
ρώπης· ἡ Εὐρώπη κηρύττει αὐτὴν ἄμοιρον χρη-
στότητος καὶ διοικητικῆς ἐμπειρίας.»

Καὶ ὡς ἂν ἤθελε νὰ μὲ παραμυθήσῃ, ἀνυ-
ψώσας μετὰ μικρὸν φωτεινὸν τὸ πρόσωπον,
προσέθετο ὡς ὑπὸ προφητικῆς ἐπιπνοίας τὰ ἑξῆς·

«Κατ' ἐμὲ ὅμως, νομίζω δὲ ὅτι δὲν μὲ πα-
ρασύρει ὁ ἑλληνισμὸς μου, πιστεύω ὅτι τὴν
Ἑλλάδα ἔσωσαν, σώζουσι καὶ θὰ σώσωσι τὰ
λείψανα τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς· καὶ ὅτι, ἂν αἱ
παρεκτροπαὶ ὑμῶν ἐγίνοντο ἀλλαχού, τὰ ἑξ
αὐτῶν ἐγκλήματα θ' ἀπέβαινον καὶ πολυαριθ-
μότερα καὶ θαρύτερα. Δὲν βλέπετε ἐνταῦθα, εἰς
τοὺς ἀγαπητούς σου Παρισίους, πῶς ἐξήγησε
τὴν κοινὴν γνώμην ἡ θηριωδία ;—Διεδαίνομεν
δὲ τὴν ὄραν ἐκείνην πλησίον τοῦ πυρποληθέντος
Κεραμεικοῦ.— Εἰς τὴν Ἑλλάδα οὐχὶ γυναίκα
ἄλλ' οὔτε ἄνδρας θηριώδεις ἔχετε καὶ τὸ ἀγα-
θὸν φαίνεται μοι ἐν γένει ἐπικρατέστερον τοῦ
κακοῦ. Ἡ ὑμετέρα κοινωνία περιέχει στοιχεῖα
ὕγιεστερα τῶν λοιπῶν· ἀλλ' εἶσθε μικροὶ καὶ ἀ-
δύνατοι· τὴν μικρότητα ὅμως καὶ τὴν ἀδυνα-
μίαν δύνασθε ν' ἀναπληρώσετε ἐπιτυχῶς διὰ
τῆς πολιτικῆς χρηστοτηθείας, ἐκβιάζοντες οὕτω
τὴν εὐνοίαν τῆς Εὐρώπης, ὅπως ἐξεδιάσατε καὶ
ἄλλοτε αὐτὴν διὰ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς.»

Καὶ ταῦτα τὰ τελευταῖα χρυσᾶ ἔπη, ἃ τινα
ἤκουσα ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἀειποθήτου φίλου μου
καὶ φίλου τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ἀκιδόηλου φιλέλ-
ληνος BRUNET DE PRESLE.

* * *

Ἐγεννήθη δὲ ἐν Παρισίοις τῷ 1809 καὶ ἐτε-
λεύτησεν ἐν Παρουζῶ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1875
ἔτους. Ἐσπούδασε φιλολογίαν καὶ φιλοσοφίαν,
ἐνέκυψεν εἰς ἀρχαιολογικὰς μελέτας καὶ ἰδίως
εἰς τὴν ἱστορίαν ἀρχαίαν τε καὶ νεωτέραν τῶν
Ἑλλήνων. Ἐλάλει δὲ καὶ τὴν νεοελληνικὴν ἐ-
λευθέρως, μεταφράσας εἰς αὐτὴν τὰς Γνώμας
τοῦ La Rochefoucauld καὶ τὸ Περὶ τῶν καθήκοντων
πόνημα τοῦ Σιλβίου Πελικίου. Ἐδη-
μοσίευσεν τοὺς βίους πολλῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν
τῆς Ἑλλάδος, οἷον τοῦ Βότσαρη, τοῦ Γερμανοῦ,
τοῦ Καποδιστρίου, τοῦ Κανάρη καὶ ἄλλων, κα-
θὼς καὶ μονογραφίας περὶ Χίου, περὶ Ἰδρας,
περὶ τοῦ ἐν Λούβρῳ ἐλληνικοῦ παπύρου, περὶ τῶν
τάφων τῶν ἐλλήνων αὐτοκρατόρων κλ. Ἐγράψε
τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς ῥωμαϊκῆς
κατακτῆσεως μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ἐπι-
λοπόνησεν ὀγκώδεις σύγγραμματα περὶ τῶν ἐν Σι-

κελίᾳ ἐλληνικῶν ἀποικιῶν καὶ πλεῖστα ἄλλα,
τὰ μὲν ἰδόντα τὸ φῶς, τὰ δὲ ἀνέκδοτα. Διὰ τὴν
πολυμάθειαν δὲ αὐτοῦ ἀνηγορεύθη μέλος τῆς Ἀ-
καδημίας τῶν ἐπιγραφῶν, καθηγητῆς τῆς νεοελ-
ληνικῆς ἐν τῷ Collège de France, συνετέλεσεν
εἰς τὴν ἴδρυσιν τῆς ἐν Παρισίοις Association
pour l'encouragement des études grecques
en France καὶ ἐξελέγη πρόεδρος αὐτῆς. Ἐφερε
τὸ παράσημον τῆς λεγαῖνος τῆς τιμῆς καὶ τὸ
χρυσοῦν τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἦτο μέλος πολλῶν σο-
φῶν ἑταιριῶν. Προαισθανθεὶς δὲ τὸν θάνατον αὐ-
τοῦ διέταξε τὰ τῆς κηδείας καὶ κατέλιπε διὰ
διαθήκης τὴν πλουσιωτάτην αὐτοῦ βιβλιοθήκην,
τὴν ἑλληνικὴν, εἰς τὴν ἐν Παρισίοις σχολὴν τῶν
ἀνατολικῶν γλωσσῶν, ἧς ὑπῆρξε τὸ ἀγλάισμα.
Ἄλλὰ καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων δὲν ἐλησμόνησε·
«*Veillez distribuer à tous les vôtres, ἔγρα-
φεν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἡ
δευτερότοκος αὐτοῦ θυγάτηρ εἰς τὴν ἐμὴν, nos
meilleurs souvenirs. Mon père y joint les
siens et vous prie de remercier pour lui M^r
Dragoumis du livre qu'il lui a envoyé (Ἰστορ.
Ἄναμν.) ; il l'avait lu avec grand intérêt et
en avait expliqué des extraits à son cours ;
il comptait même en faire le sujet d'une
conférence lorsque la maladie est venue in-
terrompre ses chers travaux, ce qui est
une bien grande privation pour lui.*» Ὅ
δ' ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ λεπτομερέστερον τὰ περὶ
τοῦ αἰοιδίμου φιλέλληνος, ἃς ἀναγνώσῃ τὴν ἐν
τῇ «*Revue politique*» τῆς 6 Νοεμβρίου 1875
καταχωρηθεῖσαν βιογραφίαν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ μαρ-
κισίου De Queux de Saint-Hilaire.

N. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.

ΑΠΟΔΗΜΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΟΝ

Συνέχεια· (ὅτι σελ. 261.

ΣΤ'

«Τὴν 16 Φεβρουαρίου ἐφάνη κατὰ πρῶτον ὁ
ἥλιος καὶ τὴν 25 ἡ ἐκ πάγων στέγη, ἐλαττω-
θεῖσα διὰ μιᾶς, ἐλεπτύνετο ἀδιακόπως καὶ ἐσχη-
μάτισεν ἀληθῆ κυκλοειδῆ προμαχῶνα περὶ τὸ
πλοῖον. Τὸ ψῦχος ἐγίνετο δριμύτερον, καὶ περὶ τὰ
τέλη Φεβρουαρίου ἐφθασεν εἰς τὸν 37^{ον} βαθμὸν
Ῥεωμόρου. Τὸ θόρειον σέλας, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζεν
ἕως τότε ἡμᾶς μὲ ἀπαράμιλλον λάμψιν, ἤλατ-
τοῦτο καὶ αὐτὸ βαθμηδὸν καθόσον αἱ ἡμέραι
ἐγίνοντο μεγαλῆτεροι.

»Τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ θεροῦ τοῦ 1873
ἐλπίζαμεν ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ πάγος ἐφ' οὗ εὐρι-
σκόμεθα θὰ διελύετο καὶ ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσις
ἡμῶν ἐπέκειτο· ἠρξίσαμεν δὲ νὰ ἐργαζώμεθα
δρασθερίως ὅπως ἐπιταχύνωμεν τὴν φαιδρὰν ταύ-
την περίστασιν· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰούλιος καὶ ὁ Αὐ-
γουστος κατετριβήσαν εἰς τὴν ἐπίπονον ἐργα-